

Svatý Grál.

Mnohé jsou výklady básnických skladeb o Svatém Grálu. Nejvážnější učenci a badatelé zabývali se tímto tajemstvím. Mnohé má vysokou mravní hodnotu. Všechny výklady mají však tu velikou chybu, že ukazují jen výstavbu od země vzhůru. Chybí však hlavní věc, to jest světelný paprsek shůry, který by teprve mohl přinést oživení a osvícení. Všechno, co usiluje ze zdola nahoru, musí se zastavit na hranicích hmotného. I v tom případě, když jest dopřáno dosíci nejdříve dosažitelného. Ve většině případů možno za příznivých podmínek urazit však sotva polovici této cesty. Ale jak daleká jest ještě cesta ku pravému poznání Svatého Grálu!

Tento pocit nedosažitelnosti projevuje se na konec zřejmě u všech badatelů. Následkem toho snaží se bráti Grál jako čistě symbolické označení pojmu, aby mu tím dodali určité výše, jejíž nutnost zcela správně cítí. Tím však jdou ve skutečnosti zpět, ne kupředu. Jdou dolů, na místě nahoru. Uchylují se s pravé cesty, kterou z části chovají v sobě básnické skladby. Jen ty dávají tušiti pravdu. Dávají ji jen tušiti, protože vznešená vnuknutí a zasněné obrazy básníků byly příliš silně zpozemštěny rozumem, který při dalším podání spolupracoval. Básníci propůjčili tomu, co duchovně přijali, při další reprodukci obraz svého dočasného pozemského okolí. Chtěli lidem smysl své básně učiniti srozumitelnější, což se jim vzdor tomu nepodařilo, protože sami nemohli dospěti k vlastnímu jádru pravdy.

Tak bylo všechno pozdější bádání a hledání postaveno předem na nejistý základ. Každému úspěchu byla tím vymezena

úzká hranice. Není divu, že na konec bylo možno pomýšleti jen na čistou symboliku a vykoupení Grálem bylo položeno do nejvnitřnějšího nitra každého člověka.

Stávající výklady nejsou bez velikých mravních hodnot. Nemohou však činiti nároků na to, aby byly vysvětlením básní, tím méně se mohou domnívati, že se přiblížily pravdě Svatého Grálu.

Svatým Grálem není také míněna nádoba, které Syn Boží na konci své pozemské dráhy použil při poslední večeři se svými učedníky a do níž byla zachycena pod křížem jeho krev. Tato nádoba jest posvátnou vzpomínkou na vznešené vykupitelské dílo Syna Božího, ale není to Svatý Grál. Ten Svatý Grál, který opěvovali básníci legend, milostí obdaření. Lidstvo pochopilo tyto básnické skladby nesprávně.

Mělo to býti zaslíbení z nejvyšších výšin. Lidé měli očekávati na jejich splnění. Kdyby se básně byly chápaly jako zaslíbení, jistě by se již dávno našla jiná cesta než dosud, která mohla bádání dovésti dále. Takto muselo se však ve všech výkladech dojíti na konec k mrtvému bodu, protože nebylo nikdy možno dosáhnouti plného řešení bez mezer. Dosavadním nesprávným pochopením bylo východisko každého bádání postaveno předem na falešný základ. -

Nikdy nebude moci lidský duch, ani ve své nejvyšší dokonalosti a nesmrtelnosti, státi sám před Svatým Grálem! Proto nemůže také nikdy z těchto výšin přijíti do hmotného k zemi podrobná zpráva o Svatém Grálu. Může se tak státi pouze prostřednictvím posla, který byl **odtud** vyslán. Lidskému duchu musí tedy Svatý Grál zůstat navždy a věčně tajemstvím.

Člověk nechť zůstane při tom, co jest schopen pochopiti duchovně. Ať se především snaží vyplniti a k nejušlechtilejšímu květu dovésti to, co jest v jeho silách. Ale on žel¹⁾ sahá ve své touze příliš rád vždy daleko za hranice své možnosti. Při tom nevyvíjí vlastní schopnosti a možnosti a proviňuje se tak nedbalostí, která mu nedovolí dosáhnouti ani toho, co by mohl. Vytouženého nedosáhne stejně nikdy. Tím se připravuje o nejkrásnější a nejvyšší cíle svého vlastního bytí a dočká se jen úplného nezdaru ve splnění svého životního úkolu.

Parsifal jest veliké zaslíbení. Skutečná bytost této postavy byla znetvořena příliš pozemským myšlením básníků legend. V důsledku toho vznikly mnohé nedostatky a omyly ve znázornění této postavy. Parsifal jest totožný se Synem Člověka, jehož příchod Syn Boží sám ohlásil²⁾. Jako Vyslanec Boží bude člověkem mezi lidmi a musí projíti nejtěžšími pozemskými útrapami s páskou na duchovních očích. Po určité době bude zbaven této pásky a musí nejdříve poznati znovu své východisko a tím i sama sebe. Pak musí viděti jasně před sebou svůj úkol. Tento úkol přinese vážně hledajícímu lidstvu vykoupení, spojené s příštím soudem. To však nemůže býti uloženo kterémukoliv člověku. Tím méně možno v tom viděti prožití četných jednotlivců, nebo dokonce celého lidstva. Tyto možnosti ponese v sobě pouze určitý, zvláštní vyvolený Vyslanec.

V nezvratné zákonitosti veškeré Božské vůle musí se všechno dokončením vývojového pochodu státi nejvyšším zdokonalením a tím může se opět vrátit k východisku své původní podstaty. Nikdy však nemůže nad ni. Tak i lidský duch jako duchovní jádro má svůj původ v duchovně bytostném. Když prošel hmotností a dosáhl nejvyššího zdokonalení a živé čistoty,

může se jako vědomý duch v bytostné formě vrátit do duchovně bytostného. Jeho cesta v nejpříznivějším případě může ho dovésti až do **předdvoří** hradu Grálu, který se tyčí jako nejvyšší v duchovně bytostném. Zde tvoří bránu ke stupňům trůnu, na kterém původce všeho bytí, Bůh Otec, ve svém Božsky bezbytostném, časem halí se v plášť Božsky bytostného a bere tím na sebe formu. Žádný duchovně bytostný ani v nejvyšší své vznešenosti, čistotě a záři, nemůže překročit hranici k Božskému. Tato hranice a nemožnost jejího překročení jest zde právě tak, jako ve sférách nebo úrovních hmotného stvoření prostě v povaze věci, v různosti druhu.

Jako nejvyšší a nejvznešenější jest Bůh sám ve svém Božsky bezbytostném. Poněkud níže jako nejbližší přichází duchovně bytostné. Obojí jest věčné. K tomu připojuje se hmotné dílo stvoření, zasahující hloub a hlouběji. Počíná plynovitou jemnohmotností a v sestupných úrovních nebo sférách stává se stále hutnějším až ke konečné hrubohmotnosti, viditelné lidem. Jemnohmotné ve hmotném stvoření jest ona část, kterou lidé nazývají oním světem. Jest to tedy záhrobí, či zásvěti pro jejich pozemskou hrubohmotnou schopnost nazírání. Obojí patří však k dílu stvoření a ve svých formách není věčné, ale podléhá změnám za účelem obnovy a osvěžení.

Na nejvyšším východisku věčného duchovně bytostného stojí hrad Grálu, duchovně viditelný a hmatatelný, protože jest ještě stejného duchovně bytostného druhu. V tomto hradě Grálu jest místnost, která se nachází až na nejzazší hranici k Božskému. Jest tedy ještě éteričtější než všechno ostatní duchovně bytostné. V této místnosti chová se jako zástava věčné dobroty Boha Otce a jako symbol jeho nejčistší Božské lásky, a zároveň jako přímé

východisko Božské síly: **Svatý Grál!**

Svatý Grál jest nádoba, ve které se to nepřetržitě vlní a šumí jako rudá krev, aniž kdy přetéká. Je ozáren nejsvětlejším Světlem a jen Nejčistším ze všech duchovně bytostných jest dopřáno hleděti do tohoto Světla. To jsou strážci Svatého Grálu! V básních se praví, že jen nejčistší z lidí jsou určeni k tomu, aby byli strážci Grálu. To však milostí obdařený básník příliš zpozemštil, protože se nedovedl vyjádřiti jinak. Žádný lidský duch nemůže vejíti do tohoto posvátného prostoru. Ani po svém návratu ze hmotnosti, kterou prošel, ve své nejdokonalejší duchovní bytostnosti není ještě dosti éterický, aby mohl překročiti práh, tedy hranici tohoto prostoru. I ve své nejvyšší dokonalosti v bytostném jest k tomu dosud příliš hutným. Další zéterisování znamenalo by však pro něho úplný rozklad nebo shoření, protože jeho druh již svým původem nehodí se k tomu, aby se stal ještě světlejším a zářivějším, tedy ještě více éterickým. Nesnese toho.

Strážcové Grálu jsou věční, čistě duchovní, kteří nikdy nebyli lidmi. Jsou to vrcholky všeho duchovně bytostného. Jest jim však třeba Božsky bezbytostné síly a jsou od ní odvislí tak, jako všechno jest odvislé od Božsky bezbytostného, od Prapůvodu veškeré síly, od Boha Otce.

Čas od času, v den Svaté Holubice, zjeví se nad nádobou holubice jako obnovené znamení neproměnné Božské lásky Otcovy. Je to hodina spojení, která přináší obnovení sil. Strážcové Grálu přijímají ji v pokorné zbožnosti a mohou pak tuto obdrženou zázračnou sílu šířiti dále.

Od toho závisí trvání celého stvoření!

Je to okamžik, ve kterém láska Stvořitelova v chrámě Svatého Grálu rozlévá se zářivě k novému bytí, k nové touze po tvoření. Jako puls a bití tepny rozlévá se pak do celého vesmíru. Všechny sféry zachvějí se při tom v posvátném úžasu, plném předtuchy radosti a velkého štěstí. Jen duch pozemského člověka stojí ještě stranou a necítí, co právě jemu se při tom děje a jak tupě to přijímá nezměrný dar. Omezil se sám v rozumu a toto omezení mu již nedovoluje, aby chápal podobnou velikost.

Je to okamžik přílivu života do celého stvoření!

Je to stálý a nutný návrat potvrzování smlouvy, kterou uzavírá Stvořitel se svým dílem. Kdyby se jednou tento příliv přerval, kdyby nenastal, tu všechno, co existuje, by zvolna vadlo, stárnulo a rozpadlo se. Nadešel by pak konec všech dnů. Zůstal by jen Bůh sám, jako tomu bylo na počátku, protože jedině On jest život.

Tento děj jest znázorněn v legendě. Je tu dokonce naznačeno, jak nutně musí všechno zestarat a zajít, nevrací-li se den Svaté Holubice, „odhalení“ Grálu. V době, kdy Amfortas již neodhaluje Grál, stárnou rytíři Grálu až k hodině, kdy vystoupí Parsifal jako král Grálu.

Člověk měl by přestat pohlížeti na Svatý Grál jako na něco nepochopitelného, neboť on jest skutečnost! Lidskému duchu v důsledku jeho podstaty není však dopřáno, aby ho mohl kdy spatřiti. Ale lidští duchové mohou přijmouti a požívatí požehnání, které z něho prýští a které mohou předávati dále tak, jak skutečně činí to strážcové Grálu. V tomto smyslu nelze nazvati některé výklady úplně nesprávnými, pokud se tu nejeví snaha strhnouti do nich i samotný Svatý Grál. Výklady jsou tedy

částečně správné a částečně nesprávné.

Zjev holubice v určitý den Svaté Holubice po každé naznačuje nové seslání Ducha Svatého, neboť tato holubice je s ním v těsné souvislosti. To jest však něco, co lidský duch jest schopen pochopiti pouze obrazně, protože z přirozenosti věcí při nejvyšším vývoji může ve skutečnosti mysleti, věděti a cítiti pouze až tam, odkud sám přišel. Tedy až k tomu druhu, který jest **zajedno** s jeho nejčistší přirozeností původu. To jest věčné čistě duchovně bytostné. Tuto hranici nebude moci překročiti nikdy, ani v myšlení. Jiné nedovede také nikdy pochopiti. To jest tak samozřejmé, důsledné a prosté, že tento myšlenkový postup může sledovati každý člověk.

Ale co jest nad tím, bude a musí zůstat z toho důvodu lidstvu vždy tajemstvím!

Každý člověk, který se domnívá, že nosí Boha v sobě, nebo že sám jest Božský či může se jím státi, žije v bludném zaslepení. Má v sobě **čistě duchovní**, ale nikdy Božské. V tom je nepřeklenutelný rozdíl. Člověk jest tvor a ne část Stvořitele, jak mnozí snaží si namluviti. Člověk jest a zůstává **dílo**. Nikdy nemůže se státi mistrem.

Jest proto nesprávné, když se vykládá, že lidský duch vychází ze samotného Boha Otce a že se k němu vrací. Původ člověka je **duchovně bytostné** a ne Božsky bezbytostné. Člověk může se proto po dosažené dokonalosti vrátiti jen k duchovně bytostnému. Správně jest řečeno, že lidský duch jest původem z království Božího. Proto také když se stal dokonalým, může se opět vrátit do **království** Božího, ale ne k Bohu samotnému. **Království Boží** jest čistě duchovně bytostné.

Prostředníkem mezi Božsky bezbytotným a čistě duchovně bytotným stal se Syn Boží. Přechází z Božsky bezbytotného do duchovně bytotného, jako kdysi přišel i do hmotného. Příchod Syna Člověka přinese splnění vznešeného Božského úkolu Syna Božího. Po naplnění vrátí se Syn Boží opět zcela do Božsky bezbytotného zpět. Na jeho místě převezme jeho úřad prostředníka Syn Člověka a stane se tak vůdcem strážců Svatého Grálu, králem Grálu, který opatruje svatou nádobu.

Syn Člověka bude pak pro lidského ducha Alfou a Omegou, protože podává počátek i konec pro chápavost lidského ducha. On může překročiti hranici k Božsky bezbytotnému a tím přehlédnouti vše.

1)

bohužel

2)

Přednáška: [10. Syn Boží a Syn Člověka.](#)